

**[Industriministeren]**

- en anden stats retsregler (89/666/EØF) – »filialdirektivet«, og
- Rådets tolvte direktiv om enkeltmandsselskaber med begrænset ansvar (89/667/EØF) – »enkeltdandsdirektivet«.

Alle tre direktiver har hjemmel i EØF-traktatens art. 54 om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden.

*Storaktionærdirektivet* gælder for børsnoterede selskaber og fastsætter krav til medlemsstaternes lovgivning om offentliggørelse af større aktiebesiddelser med henblik på at sikre tillidsvækkende oplysninger til investorer m.v.

Dansk ret indeholder allerede i dag regler om indsigt i aktie- og anpartsselskabers ejerforhold. Da direktivets grænser for meddelelse af besiddelsesforhold er anderledes udformet end de danske regler, foreslås disse ændret således, at grænserne forbliver fælles for alle aktieselskaber og anpartsselskaber med en indskudskapital på mindst 300.000 kr. Procentgrænsen for førstegangsmeddelelse af større aktieandele er uændret sat til 10.

De udvidede regler om, hvad der anses som besiddelse af aktier og de særlige regler om offentliggørelse m.v., som direktivet gør nødvendige for børsnoterede selskaber, foreslås fastsat i bekendtgørelsesform. Samtidig tilpasses de hidtil regulerede besiddelsesformer i aktie- og anpartsselskabslovene af hensyn til samspillet med de udvidede regler for de børsnoterede selskaber. Hermed tilgodeses tillige hensynet til at bevare aktieselskabslovens karakter af overskuelig, almindelig lov på selskabsområdet.

*Filialdirektivet* skal sikre offentligheden adgang til oplysninger vedrørende filialers forhold som modstykke til den offentlighed, der allerede findes for selskaber hjemmehørende inden for EF.

Filialdirektivet gør kun begrænsede ændringer nødvendige i forhold til gældende dansk ret. I forbindelse med gennemførelsen af direktivet i aktie- og anpartsselskabslovene og i årsregnskabsloven er det imidlertid skønt hensigtsmæssigt at foretage en redaktionel forenkling – og dermed opnå en bedre overskuelighed – i regelsættet om filialer af udenlandske selskaber.

*Enkeltdandsdirektivet* skal imødegå forskelligheder i medlemsstaternes lovgivninger vedrørende muligheden for at stifte eller senere

etablere et enkeltmandsselskab med begrænset ansvar.

I overensstemmelse med direktivets krav foreslås offentliggørelse af alle anparters eller aktiers forening på eller spredning fra én hånd og krav om skriftlighed for aftaler mellem eneste selskabsdeltager og selskabet.

Endvidere tilsigter ændringerne på nogle punkter lettelse af arbejdsgangen i forbindelse med registrering i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, bl.a. justering af muligheden for at tillade selvregistrering.

Endelig erstattes de nuværende regler om betydelige besiddelser i lov om forsikringsvirksomhed af en henvisning til aktieselskabslovens regler.

Med disse bemærkninger, og idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.

**Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):**

Hermed har jeg den ære for det høje Ting at fremsætte:

*Forslag til varemærkelov.*

(Lovforslag nr. L 83).

*Forslag til fællesmærkelov.*

(Lovforslag nr. L 84).

Forslaget til varemærkelov har først og fremmest til formål at gennemføre EF's 1. direktiv om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om varemærker. Direktivet har til formål at fremme den fri bevægelighed af varer og tjenesteydelser inden for EF som led i etableringen af det indre marked. Direktivet angiver de rettigheder, der er knyttet til et registreret varemærke.

Direktivet skal ses i sammenhæng med forslag til forordning om EF-varemærker, som forventes vedtaget inden den 1. januar 1993. Efter forordningen vil varemærker kunne registreres af en EF-varemærkemyndighed med virkning for hele EF.

Selv om den gældende varemærkelov i det store og hele har fungeret tilfredsstillende, har regeringen fundet det rigtigt samtidig med den nødvendige tilpasning til EF-direktivet at foretage visse moderniseringer af loven, som vil medføre administrative lettelse og besparelser. Derfor foreslår vi en helt ny lov.

[Industriministeren]

Jeg vil gerne understrege, at forslaget har været grundigt forberedt i vort udvalg om immaterialret.

Som følge af den øgede internationalisering på varemærkeområdet åbner forslaget tillige mulighed for, at Danmark ratificerer Protokollen til Madrid-Arrangement og det eksisterende Madrid-Arrangement om international registrering af varemærker.

Varemærkeretten hører til de juridisk mest komplicerede retsområder. Jeg vil derfor nøjes med at nævne de vigtigste nydannelser.

EF-direktivet om varemærker indeholder som noget nyt i forhold til dansk ret et krav om brugspligt. Ved at indføre brugspligt i varemærkeloven opnår man, at en varemærkeregistriering kan slettes, hvis varemærkeindehaveren ikke har gjort reel brug af varemærket i en sammenhængende periode på 5 år efter registreringen. Herved reduceres antallet af registrerede varemærker, og dansk varemærkelov bringes i overensstemmelse med varemærkeretten i langt den overvejende del af andre industrialiserede lande, herunder Sverige og Finland. For at gøre bestemmelsen om brugspligt mere effektiv og som et led i moderniseringen foreslås det endvidere, at Patentdirektoratets muligheder for at ophæve en varemærkeregistriering udvides.

Med henblik på at hurtiggøre og forenkle sagsbehandlingen indeholder forslaget en ændring af indsigelsesperiodens placering. Forslaget medfører, at et ansøgt varemærke, når det er godkendt af Patentdirektoratet, registreres uden forudgående bekendtgørelse. Indsigelsesperioden placeres efter registreringen og medfører, at bekendtgørelse for fremtiden kun skal ske én gang.

I Danmark er der ikke fastsat regler om konsumtion, men der antages at gælde international konsumtion. Konsumtion betyder, at en varemærkeindehaver ikke kan gøre sin varemærkeret gældende, hvis den pågældende selv lovligt har bragt sine varer i handelen med sit varemærke og disse er videresolgt eller den pågældende har givet andre tilladelse hertil. I overensstemmelse med EF-direktivet indeholder forslaget en udtrykkelig bestemmelse, der fastslår, at der inden for EF gælder konsumtion.

Dansk erhvervsliv har vist stor interesse for de internationale varemærkesystemer, som er

etableret gennem det såkaldte Madrid-Arrangement og Protokollen hertil, fordi disse systemer gør registreringsproceduren lettere i de tilknyttede lande. I takt med erhvervslivets stigende internationalisering er det naturligt, at en ny varemærkelovgivning indeholder de bestemmelser, som er nødvendige, for at Danmark kan tilslutte sig de internationale varemærkesystemer.

Det fremsatte lovforslag om fællesmærker indeholder kun mindre ændringer i forhold til den gældende fællesmærkelov. Forslaget indfører dog en mulighed for, at en ansøger kan få registreret et mærke, der udelukkende angiver varers eller tjenesteydelsers geografiske oprindelse. Sådanne geografiske oprindelsesangivelser kan ikke uden videre registreres under den gældende varemærkelov og fællesmærkelov. Direktivet tillader en sådan registrering, og denne mulighed finder regeringen formålstjenlig, idet den kan være af stor interesse for Danmark, der har en veludviklet levnedsmiddelin-dustri.

Jeg finder, at det fortsat er mest praktisk at opretholde varemærkeloven og fællesmærkeloven som to særskilte love, som det har været tilfældet i dansk lovgivning siden 1913. Dette giver den letteste oversigt over retsområdet. Hertil kommer, at reglerne om fællesmærker kun har betydning for en ganske snæver kreds.

I de senere år er krænkelse af varemærkeret-tigheder øget betydeligt. Dette er et internationalt fænomen. For at imødegå denne udvikling indeholder begge forslag en skærpelse af sanktionsmulighederne, således at de svarer til flere af de øvrige immaterialretslove. Endvidere indeholder forslagene en mulighed for i lighed med mønsterlovens og patentlovens regler at pålægge den, der har krænket en varemærkeret, at udrede et vederlag for udnyttelsen, uanset om der kan påvises et tab eller ej.

På grund af den nære tilknytning mellem varemærkeretlige og markedsføringsretlige tvister foreslås det, at også sager om overtrædelse af varemærkeloven og fællesmærkeloven skal afgøres ved Sø- og Handelsretten i København.

Idet jeg i øvrigt henviser til de udførlige bemærkninger til lovforslagene, skal jeg anbefale forslagene til det høje Tings velvillige behandling.

**Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):**<sup>34</sup>

Hermed har jeg den ære for det høje Folke-ting at fremsætte:

*Forslag til lov om ændring af lov om Københavns Fondsbørs. (Insiderhandel).*

(Lovforslag nr. L 85).

Efter folketingsdebatterne om insiderhandel i foråret 1990 nedsatte jeg et børsudvalg, der blandt andet skulle komme med forslag til nye regler om insiderhandel. Udvalget har endnu ikke afsluttet sit arbejde og må forventes at fremkomme med forslag til yderligere ændringer.

Af hensyn til gennemsigtigheden i den danske værdipapirhandel og dermed tilliden til Københavns Fondsbørs har regeringen imidlertid ønsket at fremskynde gennemførelsen af EF-direktivet. Vi har selvfølgelig her taget meget hensyn til arbejdet i børsudvalget.

Jeg vil dog understrege, at den gældende lov et langt stykke ad vejen realiserer de mål, som også direktivet har.

Den vigtigste nydannelse som følge af direktivet bliver et forbud mod videregivelse af insiderviden, uanset om der er nogen bagtanke hermed eller ej.

Hovedelementerne i lovforslaget er i øvrigt:

- en udvidelse af insiderforbudet til ud over handel også at omfatte tilskyndelse og medvirken til handel,
- en udvidelse af de omfattede værdipapirer til ud over værdipapirer, der er optaget til notering på Københavns Fondsbørs, også at omfatte værdipapirer, der er optaget til notering på børser m.m. i andre EF-lande eller de nordiske lande, samt unoterede finansielle kontrakter, hvor det underliggende værdipapir er optaget til notering på Københavns Fondsbørs,
- en udvidelse af begrebet intern viden til ud over oplysninger om udstederen også at omfatte oplysninger om værdipapiret eller markedsforhold vedrørende værdipapiret eller udstederen og
- en udvidelse af Finanstilsynets hjemmel til at kræve oplysninger til at omfatte alle fysiske og juridiske personer samt offentlige myndigheder.

Vedrørende den foreslåede udvidelse af Finanstilsynets hjemmel vil jeg understrege, at den ikke ændrer de tavshedsbestemmelser, der

er fastsat i lovgivningen om Værdipapircentralen.

Jeg vil yderligere fremhæve, at muligheden for at få indberettet en række oplysninger i elektronisk form ikke indebærer, at der opbygges registre hos Finanstilsynet.

Lovforslaget indeholder bestemmelse om, at kunderne skal identificere sig ved angivelse af navn, adresse og CPR- eller SE-nummer eller lignende identifikation, når fondshandleren medvirker ved værdipapirhandelen. Fondshandleren skal registrere disse oplysninger. Dette gælder i dag ved obligationer og skal nu gælde generelt. Fondshandleren skal ligeledes registrere, om kunden foretager handelen for tredjemand.

Endvidere pålægger lovforslaget udstedere af værdipapirer og deres eventuelle moderselskaber at udarbejde interne regler for bestyrelsesmedlemmers, direktørers og ledende medarbejderes handel med de pågældende værdipapirer og dertil knyttede finansielle kontrakter. Baggrunden for det er, at en del insidersager kan opstå utilsigtet, fordi man ikke altid i erhvervslivet holder tæt nok med de fortrolige oplysninger.

Endelig indeholder lovforslaget en betydelig forhøjelse af strafferammen.

Med disse bemærkninger, og idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg hermed anbefale lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.

**Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):**

Hermed har jeg den ære for det høje Folke-ting at fremsætte:

*Forslag til lov om Klagenævnet for Udbud (udbud af bygge- og anlægsarbejder og indkøb i De Europæiske Fællesskaber).*

(Lovforslag nr. L 86).

De offentlige myndigheder i EF-landene foretager på mange områder og for store beløb indkøb af varer og tjenesteydelser. Disse indkøb har traditionelt været placeret hos landenes egne virksomheder. Som led i EF's indre marked søger man at åbne op for, at det offentlige ved sådanne indkøb skal udbyde dem i hele Fællesskabet for at give virksomheder i andre EF-lande mulighed for at få ordrer.

Selv om der efter EØF-traktaten er forbud mod at forskelsbehandle på grund af nationalitet, indeholder hverken Fællesskabsreglerne el-